

Arrest

nr. 167 724 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader R.G. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar vader wordt bij arrest nr. 142 020 van 26 maart 2015 als volgt gemotiveerd:

“(…) 2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien:

(i) verzoeker bij zijn verhoor op 21 november 2014 op het Commissariaat-generaal niet wist hoeveel inspecteurs de antidrugseenheid van de politie van Shkoder telt (zie het verhoorverslag, p. 13), noch wat de straatwaarde van een kilogram hasj is in Albanië (zie het verhoorverslag, p. 12), noch wat de identiteit was van de twee personen die hij verdacht van de overval (zie het verhoorverslag, p. 17, 18);

(ii) de door verzoeker voorgelegde artikelen over de overval op 11 augustus 2014 niet stroken met verzoekers verklaringen, omdat er geen melding wordt gemaakt over schoten die werden afgevuurd of kogelhulzen die werden aangetroffen (zie het verhoorverslag, p. 14), omdat er gesuggereerd wordt dat de reden van de overval te vinden is in de concurrentiestrijd tussen de verschillende minibussen voor reizigersvervoer in de buurt van Shkoder, omdat een van de artikelen stelt dat verzoeker in bijberoep met zijn minibus op het traject Shkoder - Vau i Dejës reed en een ander artikel vermeldt dat verzoeker aan de politie verklaard zou hebben dat de overval mogelijk een drukingsmiddel was opdat hij één van zijn twee jobs zou opgeven, terwijl verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties met geen woord repte over zijn bijberoep als chauffeur van een minibus;

(iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen -of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen en dat, in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat verzoeker verklaard heeft dat hij slechts ter versterking bij dit politiewerk ingezet werd, en het dus normaal is dat hij het juiste aantal mensen die deze eenheid telde niet kende, dat hij verklaard heeft dat er boven zijn hoofd geschoten werd en dat deskundigen ter plaatse gekomen zijn om de kogelhuizen te zoeken en, ziet de Raad niet in hoe het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker tijdens zijn verhoor vermeld heeft dat hij geen vertrouwen meer had in het gerechtelijke apparaat in Albanië en vreest dat het Parket onder een hoedje speelt met de daders van deze bedreigingen, antwoordt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft om zijn vermoedens te staven dat het onderzoek naar de overval op 11 augustus 2014 niet naar behoren werd uitgevoerd en dat de daders mogelijk banden hadden met hooggeplaatsten binnen politie, gerecht of regering (zie het verhoorverslag, p. 17, 19).

Dat verzoeker -die 23 jaar bij de politie werkte (zie het verhoorverslag, p. 6)- de politie en het Parket niet eens inlichtte van de bedreiging door twee bekenden aan het adres van zijn familie in september, kan niet verschoond worden door zijn bewering dat hij geen vertrouwen meer had in het gerechtelijk apparaat, ook geen moed meer had en dat hij ervan overtuigd was dat de twee verdachten banden hadden met de Staat (zie het verhoorverslag, p. 18, 19), gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat op dat ogenblik het onderzoek toen nog aan de gang en dat het pas in oktober werd afgesloten.

Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker, indien hij inderdaad zou vermoeden dat het onderzoek naar de overval op 11 augustus 2014 niet naar behoren werd uitgevoerd en dat de daders mogelijk banden hadden met hooggeplaatste personen binnen politie, gerecht of regering, nagelaten heeft stappen te ondernemen om het beweerd slecht functioneren en de beweerd corruptie van de politie aan te klagen, bijvoorbeeld bij de ombudsman, de “Dienst Interne Controle” of het “Inspectie Directoraat” (zie “COI Focus: Albanië: Beschermingsmogelijkheden” van 4 juli 2014).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerd vervolging of ernstige schade.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat de nieuwe politiewet niets aan de vroegere situatie veranderd heeft; hij legt een document van de “Commissie over Immigratie en het Statuut van de

vluchteling uit Canada” (sic) voor waaruit blijkt dat er binnen de politie en andere staatsdiensten wel corruptie aanwezig is en dat het moeilijk is om hiertegen te strijden.

De Raad stelt vast dat bedoeld document -toegevoegd aan het verzoekschrift- afkomstig is van “Immigration and Refugee Board of Canada” en dat het dateert van 5 oktober 2011.

De informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dateert van 4 juli 2014 en uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, dat in 2008 een nieuwe politiewet werd aangenomen, dat deze wet volgens de Europese Commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zondermeer wordt gedoogd.

De door verzoeker bijgebrachte gedateerde informatie toont niet aan dat de -meer recente- informatie van de commissaris-generaal foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie die hij betwist, niet correct is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.”

Bijgevolg lijkt verzoekende partij evenmin aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 mei 2016 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS